

613/1191 - عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، أَنَّهُ كَانَ لَا يُصَلِّي مِنَ الصُّحَى إِلَّا فِي يَوْمَيْنِ:

يَوْمَ يَقْدَمُ بِمَكَّةَ، فَإِنَّهُ كَانَ يَقْدَمُهَا صُحَى، فَيَطْوُفُ، ثُمَّ يُصَلِّي كُعْتَيْنِ خَلْفَ الْمَقَامِ، وَيَوْمَ يَأْتِي مَسْجِدَ قُبَابِيِّ، فَإِنَّهُ كَانَ يَأْتِيهِ كُلَّ سَبْتٍ، فَإِذَا دَخَلَ الْمَسْجِدَ كَرِهَ أَنْ يَخْرُجَ مِنْهُ حَتَّى يُصَلِّي فِيهِ. كَانَ يُحَدِّثُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَزُورُهُ رَاكِبًا وَمَاشِيًّا. كَانَ يَقُولُ: إِنَّمَا أَصْنَعُ كَمَا رَأَيْتُ أَصْحَابِي يَصْنَعُونَ، وَلَا أَمْنَعُ أَحَدًا أَنْ يُصَلِّي فِي أَيِّ سَاعَةٍ شَاءَ مِنْ لَيْلٍ أَوْ نَهَارٍ، عَمِرَ أَنْ لَا تَحْرَرُوا طُلُوعَ الشَّمْسِ وَلَا غُرُوبَهَا.

613.1191, 1192. Нофеъдан ривоят қилинади:

«Ибн Умар розияллоҳу анҳумо чошгоҳ намозини фақат иккита кунда ўқир эди: Маккага келган куни чошгоҳ вақтида келиб, Байтни тавоф қилар, сўнг Мақомнинг* ортида икки ракат намоз ўқир эди; Қубо масжидига борган куни. У ерга ҳар шанба борар, масжидга кирса, унда намоз ўқимай чиқишини ёқтирмас ва Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг уловда ҳам, пиёда ҳам бориб, уни зиёрат қилишларини айтар эди».

У киши (Ибн Умар) айтар эди: «Мен шерикларим қилаётганларини кўрганимдек қиласман ва ҳеч кимни кечқурун ёки кундузи ўзи хоҳлаган вақтда намоз ўқишдан ман қилмайман, бироқ қуёш чиқишини ҳам, ботишини ҳам қасд қилманлар».

* Мақом деганда Каъбанинг ёнидаги Мақоми Иброҳим – Иброҳим алайҳиссалом турган жой назарда тутилган. У зот бир тош устида туриб, Каъбатуллоҳни курганлар. Шунда ўша тошга оёқ излари тушиб қолган. Ана шу тош ҳозирда ҳам бор. «Мақоми Иброҳим» – шу тош ва унинг атрофидир.

NUBUVVAT MARVARIDLARI